

L

1

El **V**ampiret sense **d**ents

MERCÈ VIANA

QUERALT

En un lloc llunyà, molt llunyà i envoltat d'altres muntanyes i petits arbres, es troba Ufquinensurt, un dels poblets que formen la comarca on habiten els vampirs.

Aquests éssers aterridors viuen en petits castells amb negres torres i graciosos merlets on es reuneixen tots els corbs dels voltants per parlar de les seves coses.

Els castells disposen de tot allò bàsic que necessita un vampir de

veritat: dormitoris amb llits taüt, una cuina negra com una nit sense lluna, banys de marbre ombrívols i un saló ben bonic on escolten la música més lúgubre que cap casa discogràfica hagi produït mai.

El saló és la part més important de la casa i disposa d'un ampli finestral, l'únic del petit castell, perquè els seus habitants puguin contemplar, sense necessitat de sortir al carrer, la lluna plena, és a dir, la cosa més meravellosa per a qualsevol habitant d'aquest lloc.

Quan cada trenta dies, la lluna rodona i poderosa surt d'entre les muntanyes per honrar-los amb la seva visita, centenars de llops apareixen en els seus cims per udolar estranyes cançons de benvinguda. Els vampirs,

molt emocionats per l'esdeveniment, obren el finestral del seu saló i, seguint amb la tradició del seu poble, treuen el cap, obren com poden les enormes boques i mostren amb orgull les formidables dents, els afilats ullals. Creuen que així les seves dents seran més blanques i els seus ullals creixeran més ràpid.

Els vampirs i vampires d'Ufquinsurt mai han atacat cap persona. S'alimenten de les bèsties que troben a les muntanyes, dels animals que crien en uns corralons situats als afores del poble i de l'esperança de tornar a contemplar la seva bella lluna.

En un d'aquests castells, vivia un petit vampir, fill de Queixalgròs i d'Ullalina, molt estimat pels seus pares però sense cap amic o amiga

amb els quals poder jugar. Quan el vampiret va néixer, els seus pares, molt il·lusionats, li van posar el nom de Superdentet, amb l'esperança que el petit arribés a convertir-se en un vampir ben plantat de llarguíssims ullals.

El petit vampir va anar creixent com qualsevol nen de la seva espècie i aviat va començar a caminar, a córrer, a riure i també a plorar. No obstant això, estava a punt de complir els set anys i la seva boca romania com el dia que va veure la llum per primera vegada, és a dir, sense cap dent ni mitja per lluir.

Els pares estaven molt preocupats perquè pensaven que un vampir sense dents ni ullals mai podria ser un veritable vampir. Cada matí, quan Queixalgròs es despertava, saltava del llit i, amb l'esperança als ulls i

l'emoció a la veu, es dirigia al llit taüt del seu fill:

—Superdentet, fill, desperta't i obre la boca perquè te la vegi el pare.

El nen, mig adormit, obria obedient la seva petita boca i...

—Ai, senyor de tots els vampirs! Tampoc avui t'han sortit les dents. Això no pot continuar així!

I, molt enfadat, tornava al seu dormitori renegant i maleint per la tardança desvergonyida de les dents i ullals del vampiret.

Una tarda d'hivern, mentre els pares feien unes enormes bufandes de mitja per a protegir-se del fred ...

—Estimada Ullalina, això passa de mida. No puc suportar que el nostre estimat fill romanguí tan inde-

fens com el dia que va venir al món.
No deu ser una maledicció d'algun
humà?

—No diguis ximpleries i tran-
quil·litza't, estimat. Estic convençuda
que aquesta nit la nostra lluna ple-
na ens reserva una sorpresa, ja ho
veuràs.

—Sorpresa? Tots els mesos dius
el mateix i mai passa res.

—Però estimat, has de ser més
optimista. Tinc el pressentiment que
aquesta nit tot serà diferent, ja ho
veuràs.

—I això per què? —va pregun-
tar el marit.

—Doncs és molt clar! No recor-
des que aquesta nit és l'aniversari del
nostre petit? Segur, seguríssim que la

lluna li regala unes dents súper súper que seran l'enveja de tot el veïnat.

—No ho sé, no ho sé... —va contestar Queixalgròs.

La nit va arribar després d'una llarga tarda i Ullalina estava més emocionada que mai. Quan van acabar de sopar, els va proposar obrir el finestral i quedar-se tots tres amb les boques ben obertes durant un parell d'hores per agradar a la lluna rodona, brillant i esplèndida.

—Dues hores? —va cridar escandalitzat Queixalgròs— Tu estàs com una cabra! Per ventura no has pensat que som al mes de gener?

—I què? —va contestar la dona indignada— No comprens que aquest sacrifici familiar li agradarà a la lluna?

—Mira, Ullalina, jo no sé si li agradarà o no a la lluna, però del que estic segur és que agafarem una faringitis de cavall.

—Faringitis, faringitis... I quina importància té un mal de coll si a canvi la lluna regala al nostre fill el que li falta? —va comentar ella una mica airada.

I, en un tancar i obrir d'ulls, la parella es va embrancar en una discussió que va acabar, a la fi, en un acord: obririen el finestral i roman-drien amb la boca oberta però només durant mitja hora.

I així es va fer. El vampiret va haver de suportar el fred de la nit durant trenta llargs minuts en lloc dels cinc que manava la tradició.

Quan, transcorregut el temps acordat, van tancar el finestral, Su-

perdentet tremolava com les fulles de l'arbre en un dia de vent i els seus pares van haver de preparar-li un gran got de llet calenta amb mel perquè entrés en calor.